

— obciążenie pozwanej i/lub Rady Unii Europejskiej obowiązkiem zapłaty, oprócz swoich kosztów postępowania, również kosztów poniesionych przez skarżącego oraz kwot udostępnionych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej tytułem pomocy w zakresie kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi wnoszący ją domaga się stwierdzenia nieważności rozporządzenia (WE) Komisji nr 1330/2008 na podstawie art. 263 TFUE w zakresie w jakim jego nazwisko zostało umieszczone na liście osób i podmiotów, wobec których stosowane są określone środki restrykcyjne.

Celem uzasadnienia skargi wnoszący ją podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, Komisja nigdy nie przeprowadziła niezależnej kontroli dotyczącej przyczyn umieszczenia nazwiska skarżącego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002⁽²⁾ i nie przedstawiła w tym względzie żadnych przyczyn lub dowodów.

Poza tym, Komisja nie przedstawiła skarżącemu żadnego uzasadnienia i następnie nie poinformowała go o żadnych odpowiednich przyczynach umieszczenia jego nazwiska w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002, co w świetle europejskiej konwencji praw człowieka stanowi naruszenie prawa skarżącego do skutecznej ochrony sądowej, jego prawa do obrony oraz naruszenie prawa własności.

Wreszcie, pozostawienie nazwiska skarżącego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 jest nieracjonalne, ponieważ: i) nie istniały powody spełniające kryteria umieszczenia we wspomnianym załączniku; ii) rząd Zjednoczonego Królestwa uważa, że skarżący już nie spełnia stosujących się kryteriów oraz iii) zostało wydane orzeczenie przez specjalny sąd brytyjski, zgodnie z którym Libyan Islamic Fighting Group nie przystąpiła do sieci Al-Kaida i nie wszystkie osoby będące członkami Libyan Islamic Fighting Group przyjmują ideologię przemocy Al-Kaidy dotyczącą światowego dżihadu.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1330/2008 z dnia 22 grudnia 2008 r. zmieniające po raz 103. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami (Dz.U. L 345, s. 60).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2010 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-488/10)

(2011/C 13/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej nr C(2010) 5229 z dnia 28 lipca 2010 r. w sprawie cofnięcia części wkładu Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) z tytułu jednolitego dokumentu programowania celu nr 1 na rzecz wspólnotowej interwencji strukturalnej w regionie Martyniki we Francji. Decyzja ta cofa cały wkład EFRR, który przyznano na realizację dużego projektu „Village de vacances Club Méditerranée-Les Boucaniers” w wysokości 12 460 000 EUR.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym twierdzi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane⁽¹⁾, uznając, że zamówienia udzielone na roboty w zakresie renowacji i powiększenia „Club Méditerranée-Les Boucaniers” stanowiły zamówienia subwencjonowane bezpośrednio w wysokości ponad 50 % przez instytucje zamawiające. Faktycznie zamówienia te były subwencjonowane jedynie w wysokości 29,29 % kosztów przedsięwzięcia. Ulgi podatkowe, z których skorzystali wspólnicy spółek prywatnych ze względu na ich inwestycje w przedsięwzięcie, nie mogą stanowić subwencji w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 93/37/EWG.

W składającym się z dwóch części zarzucie drugim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG, uznając, że zamówienie na roboty w zakresie renowacji i powiększenia „Club Méditerranée-Les Boucaniers” dotyczyło robót budowlanych w zakresie obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych w rozumieniu tego przepisu.

Skarżąca uważa po pierwsze, że Komisja powinna była uwzględnić ogólną klasyfikację działalności gospodarczej we Wspólnotach Europejskich (NACE), ustanowioną w rozporządzeniu nr 3037/90⁽¹⁾, do której odsyła art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG. W systematyce tej rozróżniono z jednej strony działalność hotelarską i restauracyjną, a z drugiej strony działalność związaną z rekreacją, kulturą i sportem.

Po drugie, skarżąca stoi na stanowisku, że art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG odnosi się do zamówień, które ze swej natury objęte są tradycyjnymi potrzebami instytucji zamawiających, a więc dotyczy obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych, które są dostępne dla wszystkich, a nie są zastrzeżone tylko dla klientów prywatnych.

W trzecim zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja uchybiła obowiązkowi uzasadnienia przewidzianemu w art. 296 ust. 2 TFUE, nie przedstawiając w sposób jasny i jednoznaczny powodów, dla których roboty w zakresie renowacji i powiększenia „Club Méditerranée-Les Boucaniers” dotyczyły budowy obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych rozumieniu art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG.

W zarzucie czwartym skarżąca podnosi posiłkowo, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, przyjmując stawkę korekty wynoszącą 100 % subwencji EFRR, podczas gdy roboty w zakresie obiektów sportowych i wypoczynkowych stanowią nieco poniżej 10 % przedsięwzięcia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 54.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 z dnia 9 października 1990 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej (Dz.U. L 293, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 października 2010 r. — SNCF przeciwko OHIM — Infotrafic (infotrafic)

(Sprawa T-491/10)

(2011/C 13/54)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société nationale des chemins de fer français (SNCF) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat H. Reynaud)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Infotrafic SA (Érment, Francja)

Żądania strony skarżącej

- zmiana pkt 16–23 decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 sierpnia 2010 r. w sprawie R 1268/2009-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „infotrafic” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 38, 39 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 926 815

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Infotrafic SA

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 52 i art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na to, że badanie złożonego wspólnotowego znaku towarowego, którego jeden z elementów jest pozbawiony charakteru odróżniającego lub posiada wątpliwy charakter odróżniającego, powinno dotyczyć każdego elementu oddzielnie; naruszenie obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2010 r. — Viktor Uspaskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-507/10)

(2011/C 13/55)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Uspaskich (Kėdainiai, Litwa) (przedstawiciele: Vytautas Sviderskis, adwokat, i Stanislovas Tomas, doradca prawny)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego P7_TA(2010)0296 z dnia 7 września 2010 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Viktora Uspaskicha;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za szkody niematerialne w kwocie 10 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.